Αναζητώντας το νόημα των Χριστουγέννων (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 28 Δεκεμβρίου, 2016

Τα Χριστούγεννα έχουν καταντήσει στις δυτικές κοινωνίες γιορτή προετοιμασίας και μόνο. Αγνοούν γιατί προετοιμάζονται και τί εορτάζουν. Η εμπορευματοποίηση της γιορτής στα πλαίσια της καταναλωτικής κοινωνίας φαίνεται να έχει επιφέρει το τελειωτικό κτύπημα στη γιορτή προς μεγάλη τέρψη όλων εκείνων που επείγονται να περάσει ο πλανήτης μας στη μεταχριστιανική εποχή. Βέβαια κάποια στοιχεία της ακόμη μαρτυρούν την προέλευσή της. Οι δήμοι εγκαθιστούν στις πλατείες φάτνες και οι γονείς οδηγούν εκεί τα παιδιά τους να δουν τον «Χριστούλη», τον μικρό, τον ανήμπορο, τον ξεπερασμένο. Τα παιδιά θα ακούσουν και θα δουν τους μάγους, τους βοσκούς και κάποια ζώα, τα οποία ζωντανά θα αργήσουν πολύ να αντικρίσουν, καθώς οι δυτικές κοινωνίες αποκόπτονται με γοργότατο ρυθμό από τη φύση! Όμως όλα τα σχετικά με τη γέννηση του Χριστού φαντάζουν ανούσια και καχεκτικά μπροστά στον ευτραφή γέρο, ο οποίος έχει επιβληθεί με την παρουσία του και κυριαρχεί όχι μόνο κατά το εορταστικό δωδεκαήμερο αλλά και πολλές ημέρες πριν από αυτό. Και το άκρως θλιβερό είναι ότι οι ανερμάτιστοι Νεοέλληνες κατά την άκριτη εισαγωγή του στα δρώμενα της περιόδου του έδωσαν το όνομα του αγίου Βασιλείου, του κάτισχνου από την άσκηση και τον κόπο στην υπηρεσία των πασχόντων συνανθρώπων του! Το εκκλησιαστικό σώμα με ολοένα και πιο ξεψυχισμένη φωνή επιχειρεί να προβάλει το βαθύτερο νόημα της ενανθρωπίσεως του Σωτήρος. Δεν πετυχαίνει και πολλά πράγματα. Ο ευτραφής γέρος, το σύμβολο της ευμάρειας φαίνεται να αναδεικνύεται νικητής! Νικητής στις χώρες, τις οποίες επισκέπτεται ξεκινώντας από τον χιονισμένο Βορρά. Γιατί ποτέ δεν φθάνει εκεί που τα παιδάκια δεν περιμένουν παιχνίδια, τα οποία θα καταστρέψουν στο πρώτο εικοσιτετράωρο ή θα τα πετάξουν σε κάποια γωνιά μετά από ολιγόωρο παιχνίδι μαζί τους. Τα παιδιά του λεγόμενου Τρίτου κόσμου τον περιμένουν να τους δώσει λίγο φαγητό. Αλλά αυτός δεν έχει για όλους. Είναι πλασμένος από τους εύπορους για τους εύπορους. Δεν του επιτρέπουν να διαθέσει και στα παιδιά των αποκλήρων. Του τα αρπάζουν για να έχουν περίσσια τα δικά τους παιδιά, να «γιορτάζουν» τα «Χριστούγεννα» με όση γίνεται μεγαλύτερη λαμπρότητα!
Στο περιοδικό «Πάντα τα έθνη» της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας μας διάβασα άρθρο με τίτλο: «Τα πουλάκια μας φεύγουν κελαηδώντας». Το υπογράφει αγιορείτης ιερομόναχος και ιεραπόστολος στην Αφρική. Έκρινα καλό να παραθέσω στο παρόν άρθρο απόσπασμά του.

«Λίγο καιρό πριν βρέθηκα στο σπίτι ενός καλού φίλου μου, ο οποίος εργάζεται ως

οδηγός λεωφορείου... Καθώς η συζήτησή μας προχωρούσε, με βρήκε για μία ακόμη φορά η νύχτα κοντά σ' αυτούς τους ανθρώπους που αγαπώ. Το παράπονό τους ακούγεται σαν ένας μονότονος μονόλογος, σαν θρήνος που ηχεί καθημερινά στον τόπο αυτό από το στόμα του πιο μικρού μέχρι και του πιο μεγάλου στην ηλικία.

- Εδώ, πάτερ μου, έχουμε άσχημα νέα.

- Δηλαδή;

- Η γυναίκα μου κοιμήθηκε τον Αύγουστο. Σε αναζήτησα, πάτερ μου, αλλά το τηλέφωνό σου ήταν κλειστό.

- Έλειπα στην Ελλάδα.

- Ναι το ξέρω. Χρειαζόμουν λίγη βοήθεια. Μου είχαν τελειώσει όλα τα χρήματα, τελικά έφυγε. Το πρόβλημα όμως είναι το παιδί. Έχει να θηλάσει από τον τρίτο μήνα και τώρα είναι οκτώ μηνών.

Την άλλη μέρα ο πατέρας μου έφερε και μου έδειξε το παιδί του. Το θέαμα που αντίκρισα ήταν τραγικό! Ένα βρέφος μόλις οκτώ μηνών, του οποίου το δέρμα έμοιαζε με εκείνο ηλικιωμένου ανθρώπου. Ρώτησα τον πατέρα με τι τρέφεται το παιδί και μου απάντησε πως του δίνει, κυρίως, ρύζι και κάποιες φορές λίγο γάλα, που του προμηθεύει μία καθολική μοναχή. Δυστυχώς αυτές είναι οι συνθήκες της καθημερινότητάς μας, εφόσον η οικονομική ανέχεια επιβάλλει τους δικούς της όρους. Το ίδιο απόγευμα αγόρασα ειδικό γάλα για βρέφη. Το βράδυ επικοινώνησα με τον πατέρα του βρέφους, ο οποίος με ευχαρίστησε για ακόμη μία φορά. Μου είπε ότι το παιδί ήπιε το γάλα. Λίγες ώρες αργότερα όμως, μου τηλεφώνησε λέγοντας ότι το παιδί έπαθε ξαφνική υποτροπή και όταν του είπα να το φέρει, για να επισκεφθούμε κάποιο γιατρό, μου απάντησε με θλίψη ότι ήταν ήδη νεκρό»!

Νομίζω ότι είναι πλήρως κατανοητό, γιατί οι δυτικές κοινωνίες απεχθάνονται τα Χριστούγεννα. Το βρέφος της φάτνης, παρά τον διωγμό που εξαπέλυσε ο Ηρώδης, επέζησε, ώστε να θυσιαστεί όταν ως Σωτήρας μας έκρινε πως είχε έλθει το πλήρωμα του χρόνου. Φρόντισε να αφήσει αιώνιο πρότυπο, για όσους ποθούν την αιωνιότητα. Όμως για την είσοδο στη βασιλεία του έθεσε ρητές και σαφείς προϋποθέσεις: «*Επείνασα και εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα και εποτίσατέ με...*». Ανάλγητοι εμείς μπροστά στον ανθρώπινο πόνο στρέψαμε την πλάτη μας στον Σωτήρα και τελικά τον απορρίψαμε, καθώς δεν πληρούμε τις προϋποθέσεις για τη σωτηρία μας. Πώς να τις πληρούμε φίλαυτοι και αλαζόνες στο έπακρο; Πώς να δεχθούμε ότι θα συναντήσουμε κάποτε εμείς οι άπληστοι, οι άρπαγες, οι σπάταλοι, οι άσωτοι, που θεωρούμε κέντρο του σύμπαντος τον εαυτό μας, το βρέφος του Αφρικανού «αδελφού» μας στους κόλπους του Αβραάμ; Προτιμούμε να βυθιζόμαστε ως εκ τούτου στο υπαρξιακό κενό!

Βέβαια σε μια προσπάθεια να μην αποκοπούμε εντελώς από τον Σωτήρα μας καταφεύγουμε σε κινήσεις φιλανθρωπίας ή αλληλεγγύης, όπως προτιμούν κάποιοι, για να μη θεωρείται ότι η προσπάθεια μυρίζει λιβάνι. Πόσο άραγε οι κινήσεις αυτές πληρούν τις προϋποθέσεις για αίσια απόφαση κατά τη μέλλουσα κρίση; Παρά την οικονομική κρίση, την οποία επί εξαετία βιώνουμε, παραμένουμε μεταξύ των προνομιούχων συνανθρώπων μας, που δεν ξεπερνούν τις μερικές εκατοντάδες εκατομμύρια, ενώ υπέρ τα έξι δισεκατομμύρια διαβιούν όπως περίπου ο Αφρικανός οδηγός. Πολλοί γογγύζουν μάλιστα, επειδή δεν μπορούν να σπαταλούν, όπως πριν. Περισσότεροι ευελπιστούν ότι η καταιγίδα θα κοπάσει και θα επανέλθουμε σε εποχή παχειών αγελάδων. Όχι λίγοι έχουν πάλι απογοητευθεί και συντηρούνται με ηρεμιστικά και αντικαταθλιπτικά σκευάσματα, που μας προσφέρει αφειδώς και με το αζημίωτο η επιστημονική κοινότητα της Δύσης. Τέλος κάποιοι, λίγοι πλην με ανησυχητικό ρυθμό αυξανόμενοι, θέτουν τέρμα στον βίο τους. Και όλα αυτά, επειδή περιφρονήσαμε το βρέφος της φάτνης και αποδεχθήκαμε τον ευτραφή γέρο, το πρότυπο της κατανάλωσης.

Ο μακαριότατος αρχιεπίσκοπος Αλβανίας, ιεραπόστολος στην Αφρική πριν από δεκαετίες, μοίραζε κάπου αντίδωρο σε παιδάκια, που άπλωναν το χέρι τους ικετευτικά. Κάποια στιγμή το πανέρι έμεινε άδειο ενώ πλήθος από μαύρα χεράκια έμεναν ακόμη υψωμένα. Αισθάνθηκε έντονη την αμηχανία, όταν του ανήγγειλαν από το Ιερό, ότι δεν υπήρχε άλλο! Πώς να απολογηθεί σ’ εκείνα τα γεμάτα ικεσία βλέμματα; Τι να τους ειπεί; Ότι οι «χριστιανοί» του οικονομικά αναπτυγμένου κόσμου κατακρατούν το ψωμί τους με την καταλήστευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών τους, με το άθλιο παιχνίδι του καθορισμού των τιμών των προϊόντων, με την πρόκληση πολέμων και την διάθεση εξοπλισμού στους εμπολέμους;

Μήπως είναι καιρός να ασχοληθούμε σοβαρά με το μήνυμα που ο Θεός μας έστειλε με το να επιλέξει να γεννηθεί σε βρομερό αχούρι μακριά από τους ισχυρούς του κόσμου;
«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»